

imod grundloven fastlægge, hvor vi mener, det skal være henne.

Når det så er sagt, vil jeg alligevel fastholde, at Justitsministeriet er det bedste sted at have Retslægerådet liggende. Men jeg er altså ikke enig i den faglige diskussion, der var for et øjeblik siden omkring grundloven.

Grunden til, at man ikke bør flytte det fra Justitsministeriet, er netop den argumentation, som SF bruger i forslaget. At der er nogle konflikter imellem de områder, Justitsministeriet beskæftiger sig med, kan man godt være enig i; det er der på en række andre punkter. På mange andre punkter har man foreslået, at forskellige emner skulle tages ud fra Justitsministeriet og flyttes til andre ministerier.

Problemet er bare, at hvis man flytter på den måde, og hvis argumentet skal føres igennem, er man nødt til at flytte alting fra Justitsministeriet. Og hvor skal man så flytte det hen? Ja, så kan man flytte det over i nogle andre ministerier, hvor man så bare alligevel får konflikten med, at emnerne ramler sammen.

Så det, vi er nødt til at fastholde, er, at det, der skal til, er et åbent ministerium, hvor vi ser ministeren over skulderen og holder øje med, at det foregår på en fornuftig måde i stedet for at flytte rundt fra ministerium til ministerium til ministerium. Det hjælper ikke noget alligevel.

Lad mig så også sige med hensyn til kønskvoteringen, at vi i Fremskridtspartiet for så vidt er enige i, at det vil være hensigtsmæssigt, at man laver en fordeling mellem kønnene for de personer, der skal sidde der, men det må ikke overskygge kvalifikationerne. Kvalifikationerne skal komme først, og derefter kan vi så begynde at tale om kønskvotering.

Det med den mundtlige behandling af sagerne, at man ikke kun behandler sagerne skriftligt, er vi helt enige i. Vi ser gerne, at man i højere grad i Retslægerådet sætter sig om bordet og diskuterer tingene, således at argumenterne kan komme frem, og vi ser også gerne, at man fremkommer med en eller anden form for afgørelse, hvor også mindretalsudtalelser kan komme med. Det synes vi er en god idé, og vi synes også, at det er en god idé, at Retslægerådet får lov til at se den person, man taler om.

Det synes jeg i virkeligheden er det bedste ved SF's forslag: at man for en gangs skyld lægger vægt på, at den person, man taler om, ikke bare er én, man behandler ud fra nogle oplysninger, man har på et stykke papir fra nogle mennesker, som har behandlet eller undersøgt

vedkommende i et helt andet regi, men at man rent faktisk ser den person, som man taler om, og som man skal træffe afgørelse om.

Så med de forbehold, som jeg nævnte lidt tidligere, er Fremskridtspartiet ganske positivt over for lovforslaget. Vi ser frem til det bebudede møde, der skal være med Retslægerådet, og så må vi se, hvordan skæbnen bliver for SF's forslag.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for hr. Tom Behnkes indlæg.

Jeg vil lige præcisere en enkelt lille ting: Det er ikke meningen, at man i de møder, hvor der er mundtlighedsprincip, skal se den enkelte patient; det er kun i de situationer, hvor man omgør den indstillende læges udtalelse, for ellers bliver det fuldstændig uoverskueligt.

Men ellers takker jeg meget for indlægget, og så vil jeg lige kommentere en lille smule omkring lægmændenes deltagelse. Jeg er enig i, at man i patientklagenævn og mange andre steder har opfattelsen af, at det kan være meget vanskeligt at være lægmand, når man sidder over for alle de der fine læger. Omvendt mener jeg, at jeg har kendskab til andre typer af udvalg, f.eks. Erhvervs sygdomsudvalget, hvor jeg selv har siddet i en periode. Og det er altså ikke så svært at sige til lægen: Gider du lige at forklare det ordentligt, og så komme ind i en dialog på et ordentligt niveau. Så tror jeg godt, at man kan få lægerne til måske at se lidt anderledes på nogle ting. Men jeg indrømmer, at det er vanskeligt.

Og for så endelig at gøre op med spørgsmålet om ressortfordelingen vil jeg sige, at jeg har vovet det ene øje og kastet mig ud i at komme med et lovforslag, hvor jeg på SF's vegne som folketingsmedlem vil ændre på ressortfordelingen. Jeg er fuldstændig klar over, at det er statsministerens opgave, men på den anden side har jeg en fornemmelse af, at statsministeren godt kan lytte. Og hvis det er sådan, at statsministeren kan se, at nu er der kommet et lovforslag, hvor man foreslår at ændre på dette, kan statsministeren måske efterfølgende træffe beslutning om at gøre det. Så jeg tror nok, den går; ellers var lovforslaget nok blevet standset i vores lovafdeling.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal blot meddele, at vi vil redegøre for vores holdning til lovforslaget under anden behandling.